

— Είναι δυνατόν ;
— Τί νά γείνη, ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτως.

Ἡ νεαρά γυνὴ ἐγένετο κάτωχος.

— Ἄ ! κύριε, εἶπε συντετριμμένη τῇ φωνῇ. ἤλπιζον περισσότερα ἀπὸ ὑμᾶς !

— Χάριν ὑμῶν, κυρία κόμησσα, θὰ ἔπραττον ὅτι δυνατόν, καὶ μόνον ὅ,τι εἶναι ἀδύνατον δὲν θὰ ἔπραττον.

— Καὶ ὅμως, κύριε, σὰς ἔγραψεν ὁ σύζυγός μου ;

— Μίαν μόνον ἔλαβον μέχρι τοῦδε ἐπιστολὴν του.

— Ἔστω. Ἄλλ' ἡ ἐπιστολὴ αὕτη προήρχετο ἀπὸ τι μέρους.

— Βεβαίως.

— Θὰ διευθύνεται ἐκ πόλεως ἢ χωρίου, ἐλλείψει δὲ τούτου ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος τὸ ὄνομα τοῦ μέρους ὅθεν ἐστάλη.

— Ναί, κυρία κόμησσα, ἡ ἐπιστολὴ ἐδόθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ Μιλάνου.

— Τότε ὁ σύζυγός μου εὐρίσκεται εἰς Μιλάνον ;

— Βεβαίως, διήλθεν ἐκεῖθεν.

— Δὲν τῷ ἀπηντήσατε ;

— Τῷ ἀπηντήσα σχεδὸν ἀμέσως.

— Εἰς Μιλάνον ;

— Ὅχι.

— Ἀλλὰ ποῦ ;

— Εἰς Λειψίαν μετὰ τῆς προσθήκης: νὰ μὲν ἐν τῷ ταχυδρομείῳ.

— Λειψία εἶναι πόλις γερμανικὴ.

— Ναί, κυρία κόμησσα.

— Ἀλλ' ὑμεῖς, κύριε Κορβιζιέ, ἤξευρετε τί ἐπιθυμῶ σὰς ἐρωτῶ ἐτι ἅπαξ, σὰς καθικετεύω, εἰπατέ μοι ἐὰν ἤξευρετε ποῦ ἀπεφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ ὁ σύζυγός μου ;

— Σὰς ὀρκίζομαι, κυρία, κόμησσα, ὅτι δὲν γνωρίζω.

— Τετέλεσται, εἶπε μετὰ βαθείας λύπης, εἶμαι ἐξηντηλημένη, δὲν ἔχω νὰ ἐλπίσω ... δὲν θὰ τὸ ἐπανιδῶ πλέον ! Μοὶ τὸ εἶπε ... ὦ ! πῶς ἐκδικεῖται, πῶς ἐκδικεῖται !

Καὶ καλύψασα τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

ΚΑ'

Ἡ προσφορά καὶ ἡ ἀρνησις.

Ἀλγεινὴν αἴσθησιν ἐνεποιοῦν εἰς τὸν κ. Κορβιζιέ τὰ δάκρυα καὶ αἱ οἰμωγαὶ τῆς κομῆσσης, τοσοῦτον νέας καὶ ὠραίας, ἥτις ἠδύνατο νὰ ᾔηται λίαν εὐτυχὴς καὶ ἥς τόση μεγάλη ἦν ἡ δυστυχία, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὑγράνθησαν, παρὰ πᾶσαν προδοκίαν. Βεβαίως, ἐὰν ἐξηρτάτο παρ' αὐτοῦ, ἡ νεαρά γυνὴ ταχέως θὰ παρηγορεῖτο.

Ἡ νεότης καὶ ἡ ὠραιότης, συλλήβδην λαμβανόμεναι, ἔχουσι μέγα προνόμιον ἐσχαί ἀναφαίρετον. Ἰδοὺτε πολλάκις γυναῖκας, αἵτινες εἰς τὴν αὐτὴν διατελοῦσι θέσιν, ἡ νεώτερα καὶ ὠραιότερα ἐξ αὐτῶν ἐπένει ζωηροτέραν συμπαθειαν· τοσοῦτον δὲ πραγματικὸν εἶναι καὶ τοσοῦτον ἐπιβάλλεται τῆς νεότητος τὸ προνόμιον τοῦτο, ὥστε καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς δικαστηρίοις, ἐπὶ τῶν ἐδωλίων τοῦ κακουργιοδικείου, μυσαρὰ πλάσματα τυγχάνουσι συμπαθείας.

Μετὰ μακρὰν σιωπὴν ὁ κ. Κορβιζιέ ἐπανάλαβε :

— Κυρία κόμησσα, δὲν πρέπει νὰ χάνετε τὸ θάρρος σας, καὶ πολὺ δ' ὀλιγώτερον πρέπει ν' ἀπελπίζεσθε. Δὲν δύνασθε νὰ προΐδητε τί σας ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον, ὁ χρόνος εἶναι μέγας δεσπότης· τὰ ὅρη μόνον δὲν δύνανται νὰ συναντηθῶσι. Βεβαίως μίαν ἡμέραν θὰ ἐπανιδῇτε τὸν σύζυγόν σας καὶ τὸ τέκνον σας, αὐτὴν τὴν ἐλπίδα ὀφείλετε νὰ ἔχετε, κυρία κόμησσα.

— Μοὶ εἶπεν ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐπανιδῶ ! ἀπεκρίθη περιαλγής.

— Ἔστω, ἀλλὰ δὲν εἶναι κύριος τῶν ὧσων μέλλουσι νὰ συμβῶσιν· ἐὰν γεγονότα τινὰ εἶναι καθ' ὑμῶν, ἄλλα εἶναι εὐνοϊκά. Ἐλπίζετε, κυρία κόμησσα, ἐλπίζετε !

— Φεῦ ! ἐστέναξεν.

— Προδῆλον ὅτι ἦδη ὁ κύριος κόμης Δελασέρ ἔχει σταθερὰς ιδέας. Γνωρίζετε τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς του, κυρία κόμησσα, τὴν θέλησίν του αὐτὴν δὲν δύναται τίποτε νὰ ἐπηρεάσῃ, τίποτε, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, δύναται νὰ τὸν μεταπέσῃ· ἀλλὰ θ' ἀναγκασθῇ νὰ τροποποιήσῃ τὰς ιδέας του, καὶ θὰ τὸ πράξῃ ἀναγκάζομενος ὑπὸ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων. Ἐὰν ὁ κύριος κόμης ἐπώλησε τὸ μέγαρόν του, τὸ ἔπραξε, διότι δὲν θέλει πλέον νὰ μὲν ἐν Παρισίοις· ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι ἀπῆλθεν ἐκ Γαλλίας, ἂν ὅχι διὰ παντός, τοῦλάχιστον διὰ πολὺν καιρόν. Μὴ θελήσετε νὰ τὸν ἀναζητήσετε εἰς μάτην, κυρία κόμησσα, διότι δὲν θὰ τὸν ἀνεύρετε. Σήμερον, παραδείγματος χάριν, εὐρίσκετε ἐδῶ, αὐριον ἄλλου, πηγαινοέρχεται καὶ δὲν μένει διαρκῶς. Αὐτὸ δὲν θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ· θὰ κουρασθῇ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν αὐτὴν κίνησιν καὶ θὰ σταθῇ διὰ νὰ ἐγκαταστῇ. Ἀλλ' οὔτε ἐγώ, ὁ συμβολαιογράφος του, οὔτε σεῖς, κυρία κόμησσα, οὔτε κανεὶς ἄλλος γνωρίζει τὸ μέρος τῆς κατοικίας του. Ὅσον παράδοξος καὶ ἂν ᾔηται ἡ ιδέα του, ἔλαβεν ὅμως αὐτὴν, ἐπίσης καὶ ἄλλην ὅχι ὀλιγώτερον παράδοξον· ἤλλαξε δηλαδὴ ὄνομα.

— Ἄ ! ποῖον ὄνομα ἔλαβε, κύριε Κορβιζιέ ;

— Ὁ κύριος κόμης μοὶ γράφει ὅτι ἤλλαξεν ὄνομα, ἀλλὰ δὲν μοὶ τὸ λέγει.

— Πῶς τῷ ἀπηντήσατε ;

— Πρὸς τὸν κύριον κόμητα Δελασέρ. Ἐπειδὴ ἡ ἐπιστολὴ ἔπρεπε νὰ μὲν ἐν τῷ ταχυδρομείῳ, δὲν ἐπροδίδετο ἡ ἀπόκρυψις τοῦ ὀνόματός του.

— Ἀληθῶς.

— Ὁφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν, ἡ μάλλον ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ὁ κόμης περιοδεύει μόνος, ἐπανάλαβεν ὁ κ. Κορβιζιέ, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι φέρει μαζὺ του τὴν θυγατέρα του, ἡ ὁποία ὡς ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας της δὲν δύναται νὰ τὸν συνοδεύῃ εἰς Ἰταλίαν καὶ Γερμανίαν. Χωρὶς νὰ ἀναλογισθῶμεν, κυρία κόμησσα, ὅτι ἡ θυγάτηρ σας δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ τοιοῦτους μόχθους καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ διὰ τὴν υἱείαν της, ἀπαιτοῦνται περιποιήσεις πολλαί, τὰς ὁποίας δὲν δύναται νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ ὁ πατὴρ μ' ὅλην του τὴν στοργὴν καὶ ἀφροσύνην. Ἔστε βε-

βαία, ὅτι τὸ πρῶτον τὸ ὁποῖον ἔπραξεν ὁ κύριος κόμης ἦτο νὰ ζητήσῃ καὶ εὕρῃ πρόσωπον ἀσφαλές, εἰς τὰς φροντίδας τοῦ ὁποίου νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ τέκνου του.

— Τὸ πιστεύω, κύριε, καὶ τὰ πάντα μοὶ λέγουσιν ὅτι ἡ θυγάτηρ μου εὐρίσκεται ἐν Ἰταλίᾳ . . .

— Βεβαίως, τὰ πρᾶγματα τὸ ὁμολογοῦσι.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π.

ΕΛΙΣΑΒΕΤΑ

Διήγημα FELIX FRANCO

Πλησίον τοῦ ὄρους Ἀγίου Μιχαὴλ συναντᾷ τις παρὰ τοὺς πρόποδας λόφου, κάτωθεν πυκνοῦ δάσους καὶ ὑπεράνω μικροῦ ποταμοῦ, ἔπαυλιν περιέχουσαν κῆπον μὲ διάφορα καρποφόρα δένδρα καὶ λαχνικά, ἀγρούς σίτου καὶ μικρὸν πρὸς τὰ κάτω λιβάδιον. Ἡ ἔπαυλις αὕτη ἀποτελεῖ τὴν μόνην περιουσίαν τῆς κυρᾶ Ἰακωβίνης, ἡ ὁποία εἶχε μείνῃ χήρα πρό τιнос χρόνου.

Ἡ ἔπαυλις τῆς χήρας Ἰακωβίνης, κειμένη ἐν τοιαύτῃ τοποθεσίᾳ, παρέχει θέαμα ἐξαισίον· ὁ ποταμὸς ρεεὶ διαυγὴς καὶ ἄνευ θορύβου ἐν μέσῳ τῶν ἀποτόμων καὶ καταπρασίνων ὄχθων του καὶ οἱ πολυπληθεῖς στάχες λυγίζονται καὶ ἀνορθοῦνται, ὁσάκις πνέει ὁ ἄνεμος.

Ἐν τῇ ποιητικῇ ταύτῃ ἐπαύλει ἐγνωρίσθησαν ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας ὁ Λουκιανὸς Βρεάν καὶ ἡ Ἐλισαβέτα. Παιδιά ἀμφοτέροι, ἐπαίζον μαζὶ ἀνὰ τὴν ἔπαυλιν, εἰς τὸ δάσος, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ἀποτελοῦντα μὲ τὰς φωνὰς καὶ τὰ ἀθῶα παίγνια τῶν, τὴν μόνην χαρὰν τῆς κυρᾶ Ἰακωβίνης καὶ τῆς κυρίας Βρεάν.

Ἡ μήτηρ τοῦ Λουκιανοῦ χήρα, ἀλλὰ νέα ἀκόμη, δὲν ὠνειροπόλει τίποτε ἄλλο πλέον ἐν τῷ κόσμῳ παρὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ υἱοῦ της καὶ ἐπειδὴ τὰ εἰσοδήματά της δὲν ἦσαν ἀρκετὰ, ἠναγκάσθη νὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὴν ἐσχάτην διὰ τινα χρόνον, ὅπως ἐξοικονομήσῃ χρηματικὸν τι ποσόν, διὰ τὴν ἀνωτέραν ἐκπαίδευσιν τοῦ Λουκιανοῦ.

Ἡ ἔπαυλις τῆς κυρᾶ Ἰακωβίνης ἔκειτο πλησίον τοῦ μέρους, ἐνθα κατῴκει ἡ κυρία Βρεάν, ἥτις συχνὰ τὴν ἐπισκέπτετο.

— Εἰσέλθετε, εἰσέλθετε, καλὴ μου κυρία, ἐφώναζεν ἡ ἀγαθὴ Νορμανδὴ, ὁσάκις διέκρι-
νεν ἀπὸ μακρὰν τὸν παρισινὸν πῖλον τῆς κυρίας Βρεάν καὶ τὴν λευκὴν ζακέταν τοῦ Λουκιανοῦ. Σὰς ἐφυλάξαμεν γάλα καὶ καρπούς.

Εἰσῆρχοντο μετ' εὐχαριστήσεως εἰς τὴν ἔπαυλιν. Ἡ μικρὰ Ἐλισαβέτα, ἡ ὁποία ἦτο δύο ἢ τρία ἔτη μικροτέρα τοῦ Λουκιανοῦ, ἔτρεχεν, ὅσον ἠδύνατο περισσότερον, ἵνα ὑποδεχθῇ καὶ ἐναγκαλισθῇ τὸν προσφιλεῖ παιδικόν της φίλον.

Αἱ δύο λοιπὸν μητέρες εἶχον συνδεθῇ, παρὰ τὴν ἀντίθεσιν τῶν χαρακτήρων των· αἱ ὠραι παρήρχοντο διὰ τὴν κυρίαν Βρεάν πλήρεις τέρψεως, ὁσάκις συνδιελέγετο μετὰ τῆς κυρᾶ Ἰακωβίνης ἡ παρηκολούθει μετ' ἐκείνης τὰ

ζωηρά παιγνίδια τῶν δύο παιδίων, τὰ ὅποια μαζὺ ἀγαπημένα ἐμεγάλωναν ἐν τῷ μέσῳ τῆς καταπρασίου ἐκείνης φωλεᾶς, τῆς ὁποίας ὁ καθαρὸς ἀὴρ τὰ ἐξωογόνει καὶ τὰ ἐφαιδρυνεν.

Ὅτε ὁ Λουκιανὸς ἡλικιώθη καὶ ἦτο εἰς κατὰστασιν νὰ ἀκούσῃ ἀνώτερα μαθήματα, ἡ μήτηρ του, ἥτις τῷ ἐχρησίμευε μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὡς διδάσκαλος, ἀπεφάσισε νὰ καταλίπῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐνθα ὁ υἱὸς τῆς ἐζήσεν ἐν ἐλευθερίᾳ, διδασκόμενος παρ' αὐτῆς τὰ πρῶτα καὶ τὰ καλλίτερα μαθήματα καὶ ἐνθα ἐκείνη διεσκέδασε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἀνίας τῆς. Μὲ τὰς οἰκονομίας, τὰς ὁποίας εἶχε πραγματοποιήσῃ, ἤθελε νὰ τοποθετήσῃ τὸν Λουκιανὸν εἰς τι λύκειον τῶν Παρισίων, ὅπως ἀποκτήσῃ τὴν πλήρη ἐκείνην ἐκπαίδευσιν, ἥτις ὑπόσχεται εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἀλλὰ φιλοπόνους νέους, τὰς ὑψηλοτέρας φιλοδοξίας.

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ κυρὰ Ἰακωβίνα ἦτο κατατελιμμένη, ἡ κυρία Βρεᾶν δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Οἱ δύο παιδικοὶ φίλοι ἔχυσαν πικρὰ δάκρυα, ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους μετ' ἀναστεναγμῶν καὶ ἀπεχωρίσθησαν μετ' ἐντετριμμένην τὴν μικρὰν τῶν καρδίαν.

Ὁ Λουκιανὸς καὶ ἡ μήτηρ του δὲν ἐγκατέλιπον διὰ παντὸς τὴν ἑπαυλιν κατὰ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν διέτριβον ἐκεῖ. Ἡ κυρία Βρεᾶν ἐνόει πόσον ἡ ζωὴ ἐκείνη θὰ ἦτο ὠφέλιμος εἰς τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Λουκιανοῦ, ἐκτὸς δὲ τοῦτο ἡ ἑπαυλις τῆς κυρὰ Ἰακωβίνας ἦτο τόσον φιλόξενος.

Ποῦ ἀλλοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ εὕρωσι διαμονὴν τόσον εὐάρεστον, ἀνάπαυσιν τόσον θεληκτικὴν, μειδίαμα τόσον εἰλικρινές; Ἐπειτα ἡ συνήθεια εἶνε τόσον ἰσχυρά! Εἶνε τόσον δύσκολον νὰ λησμονήσῃ τις τὸ μέρος, ἐνθα ἔζησεν ἡμέρας πολλὰς, ὅταν μάλιστα αἱ ἡμέραι αὗται διέρρευσαν εὐτυχεῖς καὶ εὐάρεστοι, ὥστε τακτικὰ κατ' ἔτος ἡ κυρία Βρεᾶν ἐπεσκέπτετο τὴν ἑπαυλιν τῆς κυρὰ Ἰακωβίνας.

Ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, ἡ Ἐλισαβέτα καθίστατο ἐλκυστικὴ ξανθὴ κόρη, γελαστὴ καὶ εὐφύης. Ἦτο λίαν εὐχάριστον νὰ τὴν βλέπῃ τις πρέχουσιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μετὰ τὸ γλυκύ της μειδίαμα, μετὰ τοὺς ἐκφραστικούς ὀφθαλμούς της, μετὰ τὰς μικρὰς καὶ ὠραίας χεῖράς της.

Ἡ κυρία Βρεᾶν, ἵνα ἀνταμείψῃ τὰς περιποιήσεις τῆς κυρὰ Ἰακωβίνας, ἀνέλαβε νὰ παραδίδῃ μαθήματα εἰς τὴν Ἐλισαβέταν, ἥτις τοιαύτην εἶχεν ἀντίληψιν, ὥστε ἐντὸς ἐλαχίστου διαστήματος προώδευσεν ἀρκετά.

Ὁ δὲ Λουκιανὸς, ἵνα διασκεδάζῃ ἑαυτὸν καὶ τὴν Ἐλισαβέταν, ἐβόηθει συχνὰ τὴν μητέρα του, ὥστε δὲν θὰ ἠδύνατο τις νὰ εἴπῃ, ἂν ἡ Ἐλισαβέτα ἐμάνθανεν ἀπὸ τὴν μητέρα ἢ ἀπὸ τὸν υἱὸν ἡ καὶ ἀπὸ τοὺς δύο συγχρόνως. Τὰ μαθήματα διεδέχοντο οἱ ἐξοχικοὶ περίπατοι, τὰ τρεξίματα, οἱ γέλωτες.

Ὁ Λουκιανὸς ἠσθάνετο ἑαυτὸν εὐτυχῇ κατὰ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν ἐκ τῆς ζωῆς ἐκείνης, ἥτις συνέδεε μετὰ τῶν ἀνμνήσεων τῆς παιδικῆς του ἡλικίας τὰς ζωηρὰς ἐντυπώσεις τοῦ παρόντος.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν τέρψεων ἐκείνων ἡ ἐφθόγῃς ἐπλησίαζε, συνοδευομένη ἀπὸ συγκινήσεις, ἀπὸ ὄνειροπολήματα... Θεαί στιγμή, ἥτις δὲν εἶνε πλέον ἡ παιδικὴ ἡλικία, ἥτις δὲν εἶνε ἀκόμη ἡ σφριγῶσα νεότης! Μοναδικὴ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἀναπνέει τις ἰπουράνιον αὔραν, καθ' ἣν τὸ διαλάμπον ἐν τῇ ψυχῇ φῶς εἶνε τόσον καθαρὸν!

Ἦδη ἡ Ἐλισαβέτα ἠρῳθρία, ὁσάκις συνήντα τὸ βλέμμα του καὶ ὁ Λουκιανὸς, ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ τῇ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον ἢ νὰ τῇ προσφέρῃ ἀνθοδέσμη, ἦν εἶχε κάμη ἐπιτήδεος δι' αὐτήν, ἠσθάνετο ἑαυτὸν συγκρατούμενον ὑπὸ αἰφνιδίας δειλίας. Ἐνίοτε, ὅταν ἤθελον νὰ ὁμιλήσωσιν, ἐσταμάτων μετ' ὀλίγον ὡς ἐκ συμφώνου, μειδιῶντες καὶ προσβλέποντες ἀλλήλους. Ἄλλοτε πάλιν ἐδαδίζον ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε, ἀκούοντες τὸν θόρυβον τῶν βημάτων τῶν ἐπὶ τῆς χλόης καὶ τοὺς κτύπους τῶν καρδιῶν τῶν, αἵτινες ἐπαλλον ἡχηρῶς εἰς τὰ στήθη τῶν.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔρωτος τῆς Ἐλισαβέτας καὶ τοῦ Λουκιανοῦ. Δὲν εἶχον ἐξομολογήσῃ τὸν ἔρωτά των καὶ ὁμῶς συνενόουντο διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ὥστε εἶχον ἀνταλλάξῃ δι' ἀπείρων διαλόγων ὅλας τὰς σκέψεις των, ὅλα τὰ ὄνειρά των, ὅλα τὰ συναισθήματα.

Οὕτω λοιπὸν ἤρχισεν ὁ ἔρως τῶν δύο τούτων νεαρῶν ὑπάρξεων, ἐὰν πρέπει νὰ ὀνομασθῇ πίστιν εἰς τὴν ἐκφρασίαν τῶν ὀφθαλμῶν, εἰς τὸ μειδίαμα, εἰς τὴν ἐνδόμυχον ταραχὴν των.

Ὁ Λουκιανὸς παρεσύρετο ἀπὸ τὰ θέλητρα τοῦ ἔρωτος, δὲν ἐσκέπτετο τίποτε. Σκέπτεται τις λογικῶς, ὅταν εἶνε ἐρωτευμένος, ὅταν ἔχῃ τὴν ἡλικίαν τοῦ Λουκιανοῦ; Καὶ ἡ Ἐλισαβέτα ἐπίσης δὲν ἐσυλλογίζετο παρὰ τὸν ἔρωτά της, καὶ μόνον διὰ τὸν Λουκιανὸν τῆς ἐγίνετο ὠραιότερα, διὰ τὸν Λουκιανὸν τῆς προσεπάθει νὰ φαίνεται κομψὴ ἐν τῇ ἀπλῇ της περιβολῇ, διὰ τὸν Λουκιανὸν τῆς εἶχεν εὖρον τρόπον νὰ φαίνεται ἀπλὴ καὶ ἐπιτετηδευμένη, ζωηρὰ καὶ μελαγχολικὴ, ἀφελὴς καὶ ὑπερήφανος.

Πῶς κατῴρθωνε τοῦτο; Ἦτο τέχνη ἢ ὧρον φυσικὸν βοηθούμενον ὑπὸ τοῦ διαπύρου ἔρωτός της; Ἦτο ἡ Ἐλισαβέτα κοκέττα; Ἦ ἡ Ἐλισαβέτα ἐπίσης δὲν ἐσυλλογίζετο παρὰ τὸν ἔρωτά της, καὶ μόνον διὰ τὸν Λουκιανὸν τῆς ἐγίνετο ὠραιότερα, διὰ τὸν Λουκιανὸν τῆς προσεπάθει νὰ φαίνεται κομψὴ ἐν τῇ ἀπλῇ της περιβολῇ, διὰ τὸν Λουκιανὸν τῆς εἶχεν εὖρον τρόπον νὰ φαίνεται ἀπλὴ καὶ ἐπιτετηδευμένη, ζωηρὰ καὶ μελαγχολικὴ, ἀφελὴς καὶ ὑπερήφανος.

— Λουκιανέ, δὲν εἶσαι πλέον παιδί καὶ ἡ Ἐλισαβέτα ἀρκετὰ ἐμεγάλωσεν. Ἡ πρὸς αὐτὴν οἰκειότης σου πρέπει νὰ ἐλαττωθῇ· ἐπειτα ἔγινε τελεία κοκέττα, ὡς νὰ ἀνεδράφῃ εἰς τοὺς Παρισίους.

Ὁ Λουκιανὸς ἠρῳθρίασε, δὲν ἀπήντησε καὶ ἔφυγε πρὸς τὸν κῆπον κλαίων. Πρὸς τί τὰ δάκρυα; Ἐκλαίει, διότι ἤκουσε τότε τὴν πρῶτην ἀποκάλυψιν τοῦ ἔρωτος ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος δὲν εἶχεν ἀκόμη ὑποπτεύσῃ· ἐκλαίει, διότι ἤκουσε τὴν πρῶτην κατηγορίαν κατὰ τῆς Ἐλισαβέτας του, κατηγορίαν ἀδικον, ἥτις τὸν ἐπλήγωνε, τὸν παρώργιζε καὶ τὴν ὁποίαν θὰ ἀπέκρουε μετὰ περιφρονήσεως, ἂν ἕτερον στόμα τὴν προέφερεν. Ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ του ἐκλαίει μετὰ θλίψεως μεμιγμένης μετ' εὐχαριστήσεως καὶ

ὑπερηφανίας· ἐκλαίει ἐξ εὐτυχίας καὶ ὀργῆς, ἐξ ἀπελπισίας καὶ ἐλπίδος.

Εἶχεν ἀκόμη τοὺς ὀφθαλμούς ὑγροὺς ἀπὸ τὰ δάκρυα, ὅτε ἡ Ἐλισαβέτα ὁρῶσα καὶ χαρίεσσα ἐφάνη εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀτραποῦ. Διηθύνετο πρὸς τὸν κῆπον κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖρας κἀνίστρον γεματὸν ἀπὸ χαμοκέρασα καὶ μειδιῶσα ἀπὸ μακρὰν πρὸς τὸν προσφιλεῖ τῆς καρδίας της, ὅστις τὴν παρετήρει ἐρχομένην.

Παράδοξος ιδιοτροπία τῆς καρδίας! Ὁ Λουκιανὸς, ὅστις ἐνόμιζε μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀδύνατον, ὅτι τῷ εἶπεν ἡ μήτηρ του, ὁ Λουκιανὸς, τὸν ὁποῖον τὰ βέλη τοῦ ἔρωτος πρὸ ὀλίγου εἶχον θίξῃ τόσον ἡδέως, εἶχον συγκινήσῃ τόσον περιπαθῶς, προσήνεχθη μετὰ ψυχρότητος πρὸς τὴν Ἐλισαβέταν. Δυστηρεστήθη, διότι ἐκείνη ἔδραμε πρὸς τὸ μέρος του, διότι τὸν συνέλαβε δακρύοντα, διότι τῷ προσέφερε ἀπὸ τὰ ὀροσερὰ ἐκεῖνα χαμοκέρασα μετὰ τῆς συνήθους αὐτῇ χάριτος. Ἐπειδὴ τὸν παρετήρει μετὰ τὸ ἀθῶν της βλέμμα, εὐτυχῆς, διότι εὐρίσκετο πλησίον του, τῇ ὠμίλησεν ἀποτόμως καὶ τῇ ἀπέτεινε μετ' ὕψους ὀργίλον ὀλίγας λέξεις πλήρεις εἰρωνείας. Ἡ Ἐλισαβέτα, ἥτις ἡγάπα τόσον τὸν Λουκιανόν, ἥτις δὲν ὑπόπτευσεν τίποτε, ἐκλαύσε πικρῶς καὶ κατέστη μελαγχολικὴ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ κ. Βρεᾶν συνεβούλευσε τὸν Λουκιανόν νὰ ἦναι ἐπιφυλακτικώτερος εἰς τὰς μετὰ τῆς Ἐλισαβέτας φιλικὰς σχέσεις του, οὗτος ἀπώλεσε τὸν ἐνθουσιασμόν, τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο δι' αὐτήν. Δὲν ἦτο πλέον παιδί· τὰ συναισθήματα, τὰ ὁποῖα ἀναφαίνονται ζωηρὰ, ὅταν καθίσταται τις ἀνὴρ, ἤρχισαν κατὰ μικρὸν νὰ διεγείρονται εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Λουκιανοῦ.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίαν Ἀμ. Καμ. Νὰ ὑπὸ πλιν. Ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. Ἐν τῇ συστημένῃ δρ. μόνον 8 εὐρέθησαν. — κ. Κ. Ν. Τ. Νὰ ὑπὸ πλιν. Ἀκατάλληλον. — κ. Ν. Β. Ζιμνιτσέα ν. Ἐλήφθησαν φρ. 40 εἰς ρωμ. χαρτον. καὶ 10 φρ. γ. παρὰ τῶν κκ. Χαῖτα. Ἐγράφωμεν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Ν. Μ. Π. ἐμπ. Κέρκυραν. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Ἀπεστάλησαν. — κ. Β. Α. Α. Σεβαστοπόλιν. Μέχρι σήμερον δὲν ἐλήφθη. Ἐγράφωμεν. — κ. Μ. Ι. Α. Ἀργιστόλιν. Ἀπεστάλησαν. Δρ. 30 ἀδέτους. Δεδεμένους δρ. 17. 50, ἀπλούστερον 12. 50. — κ. Σ. Γ. Κέρκυραν Ἀπεστάλησαν. κ. Ι. Κ. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπεστάλησαν ἀπ' ἀρχῆς. — κ. Νικ. Κ. Ἐν τὰ ὕθ α. Ἀκατάλληλος, δυστυχῶς, ἡ ἐποχὴ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομβίων, χειροκτίων, μπαστούνιων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικών εἰδῶν. **Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.**

Λαιμοδεῖται κατὰ παραγγελίαν.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ

Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 63. Βισάντιο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμάτα. Οἶνοι κοινὸι πρὸς 80 λεπτά τὴν ὀκά. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.